

Պարույր Սևակ

Գիշերամուտ

Ինքնաշարժերը,
Որ մինչև հիմա ասես կույր էին
Կատվի նորածին ձագերի նման,
Իրար ետևից աչքերն են բացում:
Ու լռությունը
Արդեն ամեն ինչ հրմշտորում է,
Որ իրեն համար կարգին տեղ բացի.
Եվ այդ տևական հրմշտոցից է,
Որ հեռացած են թվում լեռները:
Գինովանում է մենակությունը՝ Խայամի նման,
Գինովանում ու հայհոյում... աստծուն:
Բարի շների հաշոցն էլ հիմա
Հաշոց չէ կարծես,
Աղոթք է՝ հղված հայհոյված աստծուն,
Որ հայհոյողին գթաբար ների:
Մութը դառնում է գրատախտակի ջնջոց սպունգե,
Մինչդեռ երկինքը
Դանդա՛ղ պատվում է աստղաեղյամով:
Եվ սկսում են մարդիկ քիչ խոսել
Եվ ցածր խոսել,
Քանի որ լույսերն ու լապտերները

Ավելի լավ են խոսում-գրուցում:
Եվ ամեն մի տուն
Ազդանշան է ճամփում տիեզերք՝
Մանկական լացով,
Կանչով մայրական,
Մեքենաների,
Անասունների,
Ասես կետգծված շշակ բառաչով
Եվ, ամենից շատ, լույսերով այս նույն,
Որ մարում-վառվում-թարթվում են անվերջ,
Կարծես թե ինչ-որ մի նո՛ր Մորգեի
Նո՛ր այբուբենի համապատասխան:
Իսկ հետո,
Երբ որ մարում են արդեն ձայներն այս բոլոր
Ու լույսերն այս նույն,
Երևի նաև հասնում է պահը
Տիեզերական պատասխանների,
Որ ընդունում են մարդիկ... քնի մեջ՝
Մղձավանջի կամ երազի տեսքով:
Բարի երազըս՝ձե՛զ, սիրելիներ՛ր,
Ու ձեր մղձավանջն՝ ի՛նձ, ձեր սիրելո՛ւն...

XI.1965թ.

Չանախչի